

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΡΟΛΙΑΝΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΨΑΧΟΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΥΤΑΣΙΑΣ
ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΛΕΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΕΒΙΑΝΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΗΓΩΑΝΝΟΥ

Στήκετε καὶ κρατεῖτε, τὰς παραδόσεις
ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγον
εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
(Θεσσαλονικεῖς Β' ἐπι-
στολῆς Κεφ. Β' στίχος 15.)

ΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΕΥΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΜΙΝΩΣ Ι. ΧΑΤΖΗΓΩΑΝΝΟΥ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΑΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΜΠΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΑΝΣ

Ὅδός Βλαχάβα ἀριθ. 4
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Εἰς τὰ ὀλίγα θρησκευ-
τικὰ περιοδικὰ, τὰ ὅποια
εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκδίδον-
ται γλώσσᾳ, προστίθεται
καὶ ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡ-
ΘΟΔΟΞΙΑΣ. Οἱ ἐκδότης
καὶ οἱ διευθυνταὶ καὶ οἱ
συνεργάται τοῦ νέου τού-
του περιοδικοῦ ἐργάζον-
ται μὴ ἀποβλέποντες εἰς
ὕλικόν κέρδος, ἢ θέλον-
τες ὁμῶς καὶ τὴν ζημίαν
αὐτῶν, ἔν καὶ ἐν ἀνάγκῃ
υποβλέπουσι καὶ τοιαύ-
την. Ἀλλὰ ἐλπίζουσιν εἰς
ἐν κέρδος ἡθικὸν μέγι-
στον· διὸ, διὰ καταλλήλων
ἄρθρων, θὰ στηρίξωσιν
εἰς τὴν πίστιν τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν τοὺς κλονιζο-
μένους ὑπὸ διδασκαλιῶν
ὄχι ὀρθοδόξων, καὶ θὰ
ὑπενθυμίζωσιν εἰς τὸν ἑλ-

Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἢ ἐπιλεγομένη
Ο ΔΗΓΗΤΡΙΑ

ληνικὸν εὐσεβῆ λαὸν τι διδάσκουσιν ἡμᾶς οἱ ἅγιοι
πατέρες καὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Συντά-
κται τῆς ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ εἶναι αὐ-
τοὶ οἱ Ἅγιοι, Βασίλειος καὶ Ἀθανάσιος οἱ μεγάλοι,
οἱ δύο Γρηγόριοι, ὁ Πρόκλος, ὁ Θεοφύλακτος, ὁ
Βασίλειος Σελευκείας, οἱ Κύριλλοι, ὁ μέγας φιλό-
σοφος καὶ θεολόγος Ἰωάννης Δαμασκηνός, ὁ νέος
θεολόγος Συμεὼν, ὑπὲρ πάντας δὲ ὁ μέγιστος τῶν
ἱεραρχῶν ἐρημνευτῶν καὶ ρητόρων Ἰωάννης ὁ Χρυ-
σόστομος. Εἰς αὐτοὺς ἐστηρίχθησαν οἱ νεώτεροι,
Μηνιάτης καὶ Κορνήλιος καὶ Πανᾶς, οἱ δύο ἡ τρεῖς
Μακάριοι, ὁ Προκόπιος, ὁ Ἀγάπιος, ὁ Γρηγόριος
Παλαμᾶς, ὁ Νικόδημος, ὁ Νικηφόρος Γλυκᾶς, ὁ
Νικηφόρος Θεοτόκης, ὁ μέγας Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰ-
κονόμων. Αὐτοὶ εἶναι οἱ συντάκται τῆς «Φωνῆς»

καὶ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν
αὐτῶν θὰ λαμβάνωμεν τὰ
γραφόμενα αὐτῆς.

Αὐτοὺς θὰ ἔχωσιν ὑπ'
ὄψιν καὶ τὸν βίον καὶ τὴν
πολιτείαν τῶν ἐορταζομέ-
νων Ἀγίων. Χάριν μάλι-
στα τῶν χριστιανῶν ὀρθο-
δόξων, ὅσοι ὁμιλοῦσι τὴν
ἑλληνικὴν γλῶσσᾳ καὶ
διαμένουσι εἰς κράτη καὶ
τόπους ἐορτάζοντας κατὰ
τὸ ἱο-λιανὸν ἡμερολόγιον,
πολὺ πρὸ τῆς μνήμης τοῦ
ἁγίου θὰ γράφωμεν περὶ
αὐτοῦ, καθὼς ἀπὸ σήμε-
ρον πράττομεν. Ἐπειδὴ
δὲ εὗρομεν ἀντίτυπα πάμ-
πολλα παλαιῶν εἰκόνων
μαρτύρων, ὁμολογητῶν,
καὶ ὁσίων, θὰ κοσμήωμεν
τὸ περιοδικὸν καὶ διὰ τῶν
εἰκόνων τούτων· διότι δι-
ασώζουσιν αὐταὶ τὸν σε-
μνὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν
ἐπιβλητικὴν ἰσὺν παρά-
στασιν τῆς ἀληθινῆς βυ-
ζαντινῆς τέχνης, καθὼς
διέσωζεν ἡ παράδοσις τῶν

προπατόρων ἡμῶν μέχρις οὗτου ἦλθαν οἱ διάφοροι
ἄρπαγες καὶ κατακτηταὶ τῆς ἐνδόξου ἡμῶν πατρίδος
καὶ ἐσκόπισαν καὶ διέστρεψαν καὶ τέχνην καὶ ἐπι-
στήμην καὶ γλῶσσᾳ. Αἱ σήμερον ἐκτυπώμεναι εἰ-
κόνες ἀναμνησκούν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς ἡμῶν ἀνα-
γνώστας τὴν ἀρχαίαν ὀρθόδοξον ἑλληνικὴν τέχνην
καὶ παράδοσιν.

Ὅταν εὐδοκῶν, τὸν Θεῷ, ἡ ἐκδοσις, οἱ ἀναγι-
σται τῆς ΦΩΝΗΣ θὰ ἔχωσι βιβλίον ὥραϊον, κό-
σμημα τοῦ οἴκου πάσης ἑλληνικῆς καὶ πάσης ὀρθο-
δόξου οἰκογενείας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΝΗ χίλια ὀγδοήντα πέντε ἔτη ἑρτάζεται πανηγυρικῶς, ὑπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ κόσμου, κατὰ τὴν πρώτην κυριακὴν τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὁ θρίαμβος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Ἡ ἀρχαία ἱερὰ πανήγυρις, τὴν ὁποίαν ἑκατομύρια χριστιανῶν, κατὰ τὴν πρώτην ταύτην κυριακὴν, διεξήγον, μάλιστα εἰς τὸ κλίμα τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων προφητῶν Μωϋσέως, Ἀαρὼν, καὶ Σαμουὴλ, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν νέαν πανήγυριν. Εἰς αὐτὴν ὅμως τὴν νέαν πανήγυριν ἐκληροδότησεν ὡς ἱερὰν ἀνάμνησιν τὴν ἀποστολικὴν περιοχὴν, τὴν ἀναγινωσκομένην κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (πρὸς ἑβραίους, ΙΑ', 24-40)· διότι καὶ εἰς τὴν νέαν μεγάλην πανήγυριν προσαρμόζονται καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς περιοχῆς ταύτης, ἀφοῦ ἀναφέρεται σαφῶς εἰς τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσεν ἡ θερμὴ τῶν πρὸ Χριστοῦ μαρτύρων πίστις εἰς Θεὸν ἀληθινὸν Δημιουργὸν καὶ Νομοδότην. Οὕτως ἀληθισμότητος ἱερὰ μνήμη τῶν παλαιῶν θαυμασιῶς συνδυάζεται πρὸς τὴν μνήμην τῶν μαρτύρων τῆς εἰς Χριστὸν, Λυρωτῆν καὶ Σωτήρα, τὸν Ἕνα τῆς Τριάδος, πίστεως.

Ἡ ἱερὰ μνήμη τῶν μαρτύρων, θαυμασιῶς συνδυαζομένη μετὰ τῆς μνήμης δεκακισμυρίων ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύρων, οὐδαμῶς καὶ δι' οὐδένα λόγον ἀπέκλεισε τῆς ἐορτῆς καὶ ὅλους ἐκείνους, ὅσοι ἐδέχθησαν προστάται τῆς ὀρθοδοξίας, ὑποστηρικταὶ θερμουργοὶ τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας, διδάσκαλοι τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, προσάσπισται τῶν συμφερόντων τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, οἰασδήποτε φυλῆς καὶ ἔθνους. Τοὺς τοιοῦτους ἀνόμαζον «μάρτυρας τῇ προαιρέσει». Ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτων ἔπρεπε νὰ γίνηται μνήμη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἥτο δὲ ἀδύνατον νὰ συνταχθῶσι δι' αὐτοὺς ἱερὰ ἄσματα καὶ ἀκολουθίαι, ἀφοῦ οὔτε συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν χορὸν τῶν κεκαנוτισμένων ἁγίων, ἡ ἐκκλησία τῶν πιστῶν, ὁ κληρὸς δὴλα δὴ καὶ ὁ λαὸς, εἰσάγον τὴν ὅσιν καὶ εὐσεβῇ καὶ εὐγνώμονα συνήθειαν τῶν πολυχρονισμῶν. Εἰς χρόνους παρελθόντας ἀνεγινώσκετο εἰς ἐπήκοον τοῦ λαοῦ τὸ «Συνοδικὸν» λεγόμενον, καὶ ὁ λαὸς προετρίπετο νὰ ἀναθεματίξῃ μὲν τοὺς αἰρετικούς καὶ πᾶσαν ἑτεροδιδασκαλίαν, νὰ δαιωνίξῃ δὲ τὴν μνήμην τῶν ὑποστηρικτῶν καὶ διδασκάλων τῆς ὑγιούς ἐν τῇ πίστει διδασκαλίας. Πολλοὶ δὲ ἐπαρχίαι προσέθετον καὶ τοὺς ἰδίους μητροπολίτας, τῶν ὁποίων τὴν ἀνάμνησιν λαοὶ εὐγνώμονες ζῶσαν ἐτήρησαν μέχρι τῆς σήμερον.

Εἶχον καθῆκον οἱ πιστοὶ νὰ ἐορτάζωσι τὴν ἀναστήλωσιν τῆς σχετικῆς («οὐ λατρευτικῆς») ἁγίων εἰκόνων προσκυνήσεως, καθὼς εἶχον καθορίσει τὴν μνήμην τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐν Νικαίᾳ διὰ τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς· ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἀναστήλωσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων ἡ Παλαιὰ Ἐκκλησία ἐώρταζε, μίαν κυριακὴν πρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν μνήμην τῶν ἁγίων βασιλέων Μαρκαίου καὶ Πουλχερίας· καὶ τὴν μετὰ τῆς Δ' οἰκουμενικῆς Συνόδου συναπτομένην μνήμην, Φλαβιανῶν Κωνσταντινουπόλεως· διότι καὶ αὐτὸς, ἦτο τῆς ἀληθοῦς πίστεως ὑπέρμαχος, καὶ ἔπεσε θύμα τῶν κακούργων παραβλάνων, τοὺς ὁποίους ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἐφεσον Διόσκορος, ὁ αἰρετικὸς πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁ πᾶν τότε χρόνῳ. Ἀβαδδῶν («καὶ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων») Ἀποκ. θ', 12).

Ἐπεὶ τὴν 19. φεβρουαρίου, ἐορτάσθη, τὸ πρῶτον ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τῷ 842, εἶπε τῷ 843, ὀρθότερον, ὅτε τὸ πάσχα ἔπρεπε νὰ ἐορτασθῇ, 22. ἀπριλίου ἐὰν μὴ συνέβαινεν, ὡς καὶ ἄλλοτε, διατροφὴ τοῦ Πάσχα—καὶ ἡ πρώτη, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 11. μαρτίου, τὸ «Συνοδικόν», μετὰ τῶν ἀναθεματισμῶν καθωρίσθη, κατόπιν, ὡς μέρος τῆς ἐορτῆς ἀφοῦ ἐσυκοφαντήθη ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων ὁ ἱερὸς Μεθόδιος ὁ πατριάρχης, καὶ ἀπεδείχθη ἁθῶς· δὴλα δὲ, μετὰ τῶν ἐτῶν 844—846.

Ποιῶν λοιπὸν τῶν αἰρετικῶν, τῶν καὶ συκοφαντῶν ἐξηγήθη ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων αὐτῇ. Ν' ἀναγινώσκονται καὶ νὰ ἐκφωνῶνται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων. Διωνία μὲν ἡ μνήμη τῶν τῆς ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχων—Ἀνάθεμα δὲ τῶν εἰς τεμάχια σχιζόντων τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Μίαν, τὴν Ἀγίαν τὴν Καθολικὴν, τὴν Ἀποστολικὴν. Ὅταν δὲ, κατὰ τὸ 920 ἐγένετο ἀνάγκη νὰ συγκροιηθῇ μεγάλη Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς συνένωσιν τῶν διηρημένων ὀρθοδόξων, τοὺς ὁποίους ἐτάραττεν ἡ ὑπόθεσις τοῦ τέτάρτου γάμου Λέοντος αὐτοκράτορος τοῦ Σοφοῦ, τὰ μνημόσυνα τῶν ὀνομάτων τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καὶ πατριαρχῶν ἐλήφθησαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Συνοδικοῦ, καθὼς καὶ τὰ ἀναθέματα τῶν αἰρετικῶν, διότι εἰς τὸν τόμον τῆς τετραγαμίας οὐδένα λόγον εἶχον ταῦτα· νὰ μνημονεύονται δὴλα δὲ Ἰγνάτιος καὶ Φώτιος, Στέφανος καὶ Θεοφύλακτος οἱ βασιλόπαιδες πατριάρχαι, Ἀντώνιος μετ' αὐτοὺς καὶ Στέφανος, ἄλλος, καὶ Τρύφων καὶ Πολύευκτος, καὶ Ἀντώνιος ἄλλος, οἱ τῶν θρόνων ἐκείνων διάδοχοι. Οὗτ' ἔχουσι συγγενεῖάν τινα οἱ καταδίκαι τοῦ τέταρτου γάμου πρὸς τὰ γραφέντα ἐναντίον τῶν ἀγιωτάτων πατριαρχῶν Γερμανοῦ, Ταρασίου, Νικηφόρου, καὶ Μεθοδίου, οἱ ὁποῖοι ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ τοῦ δόγματος τῆς σχετικῆς («οὐ λατρευτικῆς») τῶν ἁγίων εἰκόνων προσκυνήσεως, καὶ ὅχι περὶ γάμων. Εἶχον δὲ τὴν δόξαν νὰ διεωνίζονται δις τοῦ ἔτους, τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τῇ Κυριακῇ τῶν Ἀλλακτῶν.

Ἐνφ' δὲ ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι κατ' ἔτος Κυριακαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἐγένετο μνήμη τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας κατὰ τῶν αἰρετικῶν, ἐπεκράτησεν ἡ Κυριακὴ τῶν νηστειῶν, Ὁρθοδοξίας Κυριακὴ μεγίστη καὶ πρωτίστη θ' ἀριθμηθῇ ἡ τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ. Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ κατόπιν τῆς ἐορτῆς τῆς ἁγίας Εὐφημίας τοῦ Ὄρου (Ἰουλίου 11) κυριακὴ. Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας θὰ ταχθῇ ἡ μετὰ τὴν 10 Ὀκτωβρίου. Κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς τῆς συναθροισθείσης ἐν Νικαίᾳ κατὰ τῶν εἰκονομάχων τῷ 787, κατὰ δὲ τὸν Ἰούλιον τὴν μνήμην τῆς ἐν Χαλκηδόνι κατὰ τῶν αἰρετικῶν Εὐτυχοῦς καὶ Διόσκορου συνελθούσης τῷ 451. Καὶ ἐντούτοις, ἱερὰ πανήγυρις Κυριακῆς, ἐπικρατεστέρα

καθὸ πανήγυρις τοῦ θριάμβου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καθ' αἰρέσεων, καὶ κατὰ σχισμῶν, καὶ κατὰ ἑτεροδιδασκαλιῶν, ἀπέβη. σὺν τῷ χρόνῳ, ἢ πρώτῃ Κυριακῇ τῶν νηστείων, ἀπὸ Μεθοδίου τοῦ ἁγιοτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁμολογητοῦ, καὶ ἀπὸ Θεοδώρου καὶ Μιχαὴλ τῶν εὐσεβεσσάτων βασιλέων, μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας πανηγυρίζει καὶ τὴν μνήμην τῶν ὑπὲρ τῆς ἀσωμότητος πίστεως ἡμῶν ἀγωνισθέντων ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, καὶ τὴν καταδίκην ὅλων ἐκείνων, ὅσοι εἰς τὴν πίστιν ταύτην ἀπήγαγον οἰας δῆτορας κακοπομίας.

Ἁγία Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα
Ἡ ἀναστειλῶσα τὰς ἀγίας εἰκόνας

Διὰ τοῦτο, εὐγνώμονες ὀρθόδοξοι κατ' ἐπαρχίαν ἐθεώρησεν κατὰ καιροῦς καθήκον νὰ διαϊωνίσωσι τὴν ἀγαθοεργὴν ἱερατείαν ποιμένων, ὑπὲρ τῶν ὑπ' αὐτοῦς ὀρθοδόξων διαπραξάντων εἴ τι ἂν ἡδύναντο νὰ πράξωσι, καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα ἐκείνων δύρανται καὶ πρέπει νὰ βαδίζωσιν ἢ συγχρονοί. Εἰς τὰ ἔντυπα καὶ χρησιμοποιούμενα σήμερον Τριώδια ἀναγινώσκεται ἡ «Αἰωνία μνήμη» πολλῶν μητροπολιτῶν Παλαιῶν Πατρῶν, διότι προδήλωσε τὸ χειρόγραφον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτύπωσις ἐγένετο, προήρχετο ἐκ ναοῦ τινος τῆς πόλεως ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ἐκδότης τοῦ Τριωδίου (1522) Ἀνδρέας Κοννάρδος. Εἰς τὰ παλαιὰ τῶν μητροπολιτῶν ὀνόματα δύνατον νὰ προσιεθῶσι, κατὰ συνήθειαν, καὶ τὰ τοῦ Γερμανοῦ, καὶ Μελετίου καὶ Μισαήλ, καὶ τὰ τελευταῖα Κυρίλλου καὶ Ἱεροθέου. Οὕτω καὶ ἡ ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως δύναται νὰ προσθήῃ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ τοὺς ἀπὸ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου καὶ Ἰωάννου καὶ Ἱερεμίων καὶ τοῦ Λουκάρεως μέχρι τῶν Γρηγορίων καὶ τοῦ Γερμανοῦ καὶ τῶν Ἰωακείμ καὶ Μονυζίου καὶ Κωνσταντίνου, εἶχον δὲ τὸ τοιοῦτον ἔθος πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι, ἀπὸ τοῦ Κόγχρου μέχρι τῆς Ἀδριανουπόλεως. Ταῦτα δὲ λέγω, διότι ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἢ τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, ἀπὸ ἐκατὸν σάρακοντα ἐτῶν

εἶχε διατάξει τὰ τελεῖται ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναφῷ πανηγυρικῶς πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ λειτουργίᾳ μετὰ κολλύβων ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων εὐσεβῶν βασιλέων, ἀειμνήστων πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, πρεσβυτέρων, διακόνων, μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν, ἡ δὲ λειτουργία ἐλάμβανεν ἀρχὴν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἔπραττον καὶ αἱ κατ' ἐπαρχίας ἐκκλησιαστικαὶ παροικίαι, ἀναγινώσκουσαι καὶ τοὺς ἀναθεματισμούς, τοὺς ὁποίους τὸ Πατριαρχεῖον Κων)πόλεως ἀπὸ τινων ἐτῶν, κατὰ μέγα μέρος, εἶχε περιορίσει, μὴ προσθέσαν νεωτέρους ἐναντίον τῶν κολλυβάδων καὶ τῶν καίριστων.

Ἐὰν ἐπανεέλθῃ εἰς ἰσχὺν ἡ μεγαλοπρεπὴς διεξαγωγὴ τῆς ὅλης ἱερᾶς πανηγύρεως, καὶ μάλιστα κατὰ τὴ τυπικὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, θὰ συνοφρουθῶσιν ὡς οἱ κυνηγῆσαντες ἕως τῶρα τὴν ἀθεωσίαν τῶν ἀπάντων μεταστοιχείωσιν—ἀλλὰ θὰ αἰσθανθῶσι ψυχικὴν ἀγαλλίασιν καὶ γαλήνην ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι ἀκολουθοῦσι τὴν ἀποστολικὴν παραίνεσιν «Μεῖνε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες».

Κυριακὴ τῆς ὀρθοδόξιας τοῦ 1628.

Ὁ Μ. Χαροφύλαξ

ΜΑΝΟΡΗΑ ΙΩ. ΓΕΛΕΩΝ

Ἡ ΘΛΙΒΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Σκρίπ» ἐδημοσιεύθη πρό τιμος σοβαρωτάτη συνέντευξις μετὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς κ. Κ. Ψάχου ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἀναδημοσιεύομεν διὰ τὴν βαρυτάτην αὐτῆς σημασίαν καὶ τὰς μεγίστας ἀληθείας, τὰς ὁποίας λέγει ὁ τοσοῦτον καλῶς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν πράγματα γινώσκων καθηγητῆς κ. Κ. Ψάχος.

Ἡ συνέντευξις αὕτη ἔχει ὥς ἐξῆς:

— Ἐγὼ ἀπὸ πολλοῦ ἐδρίσκομαι μακρὰν ἀπὸ παντός ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὴν διοικοῦσαν ἰδίως Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐξ ὅσων ὅμως ἀκούω καὶ ἀναγινώσκω ἔχω μορφώσει τὴν πεποίθησιν, ὅτι εὐρίσκεται εἰς κακὴν κατάστασιν μὴ ἀπέχουσαν πολὺ τῆς ἀποσυνθέσεως. Τί θέλω νὰ ἐξετάσω. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον μετ' ὀδύνης ψυχικῆς μεγίστης χριστιανικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν κλῆρον καὶ ἰδίως τὸν ἀνώτερον κλῆρον. Ἄν δὲ λάβητε ὑπ' ὄψιν ὁποῖαν θέσιν κατεῖχεν ὁ κλῆρος ἄλλοτε καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ, τῶν διαφορῶν ἀκόμη τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτο δ κυρίως ρυθμιστής, εἰς ὅποιον δὲ θέσιν εὐρίσκεται σήμερον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ, τοῦ κατ' ἐξοχὴν εὐσεβοῦς αὐτοῦ λαοῦ, ἔχετε πλήρη καὶ σαφὴ ἰδέαν τοῦ καταντήματος εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάσεν ὁ κλῆρος, ἀνώτερος καὶ κατώτερος.

— Καὶ ποῦ ἀποδίδεται σὲς κ. Ψάχε τὴν μείωσιν τοῦ πρὸς τὸν κλῆρον σεβασμοῦ τῶν χριστιανῶν;

— Τὴν ἀποδίδω καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸν κλῆρον, ὅστις διὰ τῆς ἐν γένει πολιτείας τοῦ πέσυρε καθ' ἑαυτοῦ τὴν περιφρόνησιν τοῦ λαοῦ, ὅστις τὸν ἐτίμα, τὸν ἐσεβέτο, τὸν διέτρεφε καὶ τὸν ἐπλούτιζεν ἀκόμη, ἐκ μόνῃς τῆς ἰδίας ὅτι οὐτοσῆτις ὁ θεομοφύλαξ τῆς θρησκείας τοῦ κατὰ τὸν ἱερὸν καὶ τὸν οἶκον του, Ἄλλ' αἱ πράξεις τούτοι, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τινων ἰδίως ἐτῶν ἐπῆσαν κυριολεκτικῶς τὸν κατήφορον

(ἡ συνέχεια εἰς τὴν ἑξῆς σελίδα)

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον).

Κυριακὴ 20 Φεβρουαρίου Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Συφοῦ, ἐν ἔτει ὡποτ' ἐκατάγето δὲ ἀπὸ τὴν Ρόβεναν πόλιν τῆς Ἰταλίας, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν ὁμοῦ καὶ εὐγενῶν. Διὰ δὲ τὴν τῆς ζωῆς του καθαρότητα, ἐπέρασεν ὅλους τὰς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης, γενόμενος Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος, Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος. Τελευταῖον δέ, με Θεϊκὴν ψῆφον ἔγινε καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Κατάνης, ἣ ὁποῖα εὐρίσκεται κατὰ τὴν περίφημον ἡσὸν τῆς Σεκελίας, ὅπου εὐρίσκεται καὶ τὸ βουνὸν τῆς Αἴτης, τὸ τὸ ὅποιον ξεριᾷ φλόγες πυρὸς ἕως καὶ τὴν ἡμέρον. Οὗτος λοιπὸν ὁ μακάριος, ὡς λέων πεποισθῶς κατὰ τὸ ὄνομά του, καὶ ζῆλον ἔχων διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἐλαμψεν ὡσάν ἕνας φωστὴρ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Διὰ τοῦτο τῶν ψυχῶν ἐπιμελεῖτο, τῶν χηρῶν ἦτο προσίατης, τοὺς πτωχοὺς ἐπαρηγόρει, τὸ σκότος τῆς πλάνης ἐδίωκε, καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν του ἐκρήμνισαν εἰς τὴν γῆν ἕνα εἰδωλικὸν ἀγαλμα.

Οὗτος ἔκτισε καὶ Ναὸν μεγαλῶτατον εἰς τὸ ὄνομα τῆς καλλινίκου Μάρτυρος Λουκίας τῆς ἐκ Συκελίας, μετὰ ἐδικὰ του φιλοτεχνήματα, καὶ κατέκτισε τὸν μάγον καὶ τερατοποιὸν Ἠλιόδωρον. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τὸ νὰ ἐνοχλῇ ὅλους τοὺς ἐκεῖ εὐρισκόμενους Χριστιανούς, τέρατα ποιῶν ψευδῇ καὶ κατὰ φαντασίαν ὑπερόν δὲ ἐπεχείρισε νὰ φερθῇ καὶ ἐναντίον τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦτου χάριν ὁ μακάριος αὗτος Λέων, ἐπίσας τὸν τερατοποιὸν ἐκείνον μετὰ κάθε σπυδὴν καὶ μηχανήν, καὶ δέσας αὐτὸν μετὰ τὸ ἱερὸν ἐπιτραχιλίον του, ἐπρόσταξε καὶ ἔγεινε μεγάλη πυρκαϊὰ εἰς τὸ μέσον τῆς Πόλεως. Καὶ ἀφοῦ ὁ Ἅγιος ἐδημοσίευσεν καὶ θεάτρως κίβη μαγείαν, οἱ οὗτοι ἔκαμνεν ἐκείνος ὁ παράφρων, ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ κατὰ τοῦτο εἰς ὅλους τὴν ἰδικὴν του μὲν εἰσέβειαν καὶ ἀλήθειαν, ἐκείνου δὲ τοῦ ἀλιτηρίου, τὴν δαιμονιώδη κακοτεχνίαν. Ταῦτα, λέγω, θέλωντας νὰ παρυστήσῃ ὁ Ἅγιος, ἐμβῆκε μαζὺ μετὰ τὸν Ἠλιόδωρον μέσα εἰς τὴν πυρκαϊάν, καὶ δὲν εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ αὐτὴν, ἕως οὗ κατεκαύθη τελείως ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος καὶ δειλὸς.

Τοῦτο τὸ θαῦμα ἔκαμε νὰ ἐκπλαγοῦν ἅπαντες, διότι ὅχι μόνον ὁ Ἅγιος ἔμεινεν ἀφλεκτός ἀπὸ τὴν φωτιάν, ἀλλ' οὐδ' εἰς τὰ ἱερά του ἄμφω ἡγγισεν ὁλως ἡ φωτιή. Ὅθεν ἐπειδὴ ἡ φήμη τοῦ τοιοῦτου θαύματος ἔφθασεν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ αὐτοκράτορες Λέων ὁ Σοφός, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Υἱὸς του, ἀκούσαντες, ἔστειλαν καὶ ἔφερον τὸν Ἅγιον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Οἱ ὅποιοι πιάνοντες τοὺς ἱεροὺς πόδας του, παρεκάλειον αὐτὸν νὰ δέσται τοῦ Θεοῦ διὰ λόγον των.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ὅχι μόνον ζωντανὸς ἦτον μέγιστος εἰς τὰ θαύματα, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἀπέθανεν καὶ ἐνταφιάσθη, ἐνήργει περισσότερα θαυμάσια. (Τὸν κατὰ πλείους Βίον τοῦτου ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.

Δευτέρα 21. Μνήμη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.

Οὗτος ὁ μακάριος Τιμόθεος ἐκ νεαρῶς του ἡλικίας ἐνεδύθη τὰ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ μετὰ πολλὴν ἐγκράτειαν

καὶ σύντονον προσευχὴν, ἐνέκρωσε τὰ σωματικὰ τῶν παθῶν. Ὅθεν γενόμενος ἀπαθὴς, ἔμεινεν ἕως τέλος τῆς ζωῆς του Παρθένος, κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν. Διὰ τοῦτο καὶ κατεστάθη δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ χάρισμα ἔλαβεν ἱμάτων. Κίβη γὰρ ἀσθένειαν ἰάτρειεν, καὶ δαίμονας ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐδίωκεν. Ἐτσι λοιπὸν καλῶς πολιτευσάμενος, μετὰ γῆρας ἀγαθὸν περὶ Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τρίτη 22. Μνήμη τοῦ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις εὐρεθέντων Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρκαδίου.

Ὅταν ὁ Ἁγιώτατος Πατριάρχης Θωμᾶς ἦτον εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἔτει τῆς τότε εὐρέθησαν τὰ εἴματα λείψανα τινῶν Ἁγίων Μαρτύρων, κεκρυμμένα ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τὰ ὁποῖα παρυσθὺς ἀνεκομίσθησαν ἀπὸ αὐτὸν εὐλαβῶς καὶ σεβασμῶς, μετὰ συνδρομὴν πολλὴν τοῦ λαοῦ. Τότε δὲ καὶ διάφοροι ἀσθενεῖαι ἐθεραπεύθησαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασαν πολλοὶ χρόνοι, ἀπεκαλύφθη ἐκ Θεοῦ εἰς ἕνα ἄνθρωπον κληρικὸν καὶ καλλιγράφον, ὅτι εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἐκείνον τὸν καλούμενον Εὐαγγελίου, εὐρίσκονται κεκρυμμένα καὶ τὰ Ἅγια Λείψανα Ἀνδρόνικου καὶ Ἰουνίας, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Θεὸς Ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ λέγων. (Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἵτινες εἰσὶν ἐπίσημοι ἐν τοῖς Ἀποστόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονάσιν ἐν Χριστῷ). Ῥωμ. σι' 7).

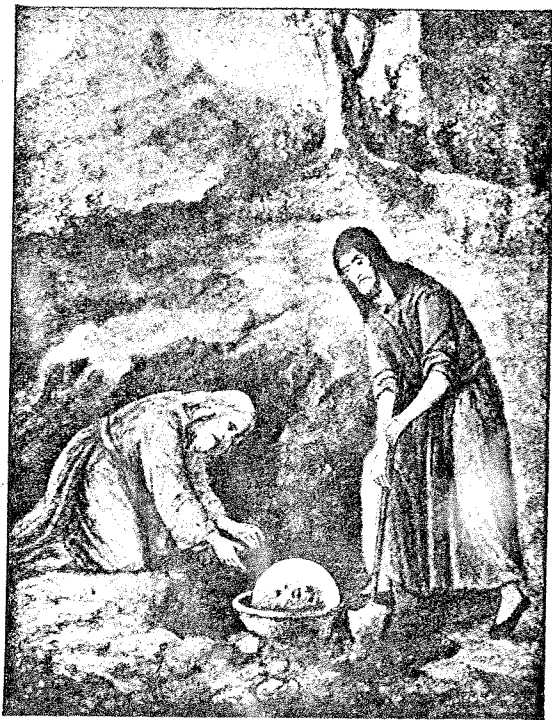
Ἅγιος Πολύκαρπος

Τετάρτη 23. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάριου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐμαθητεύθη κοντὰ εἰς τὸν Θεολόγον

καὶ Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην, ὁμοῦ μὲ τὸν Θεοφώρον Ἰγνάτιον. Ἐγίνε δὲ Σμύρνης Ἐπίσκοπος ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἀγίον Βουκόλον, ὁ ὁποῖος ἐπροφήτευσεν διὰ τὴν Ἀρχιερωσύνην ὅπου ἔμελλεν οὗτος νὰ λάβῃ. Ὅταν δὲ ἐκίνησε διωγμὸν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ὁ ἀστυβὴς Δέκιος, ἐν ἔτει ρμγ' τότε ἐπιάσθη καὶ ὁ Θεῖος οὗτος Πολύκαρπος, καὶ ἐπροσφέρθη εἰς τὸν Ἀνθύπατον ἦτοι τὸν δεῦτερον ὄντα τοῦ Ὑπάτου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ νῦν τουρκιστὶ λεγόμενος Καϊμακάμης. Καὶ ὁμολογήσας παρηγοσία τὸν Χριστόν, ἐτελείωσε μὲ φωτὶαν τὸ Μαρτύριον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον Στέφανον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἔλαβε εἰς τὴν χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Κυρίου. Ὅθεν πρὸ τοῦ μὲν νὰ γένῃ Ἀρχιερεὺς, διὰ προσευχῆς του ἐγέμωσεν ἀπὸ σιτάρι τὰ ἀμπύρινα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὅπου τὸν ἀνέθρεψε, τὰ ὁποῖα ἀμπύρια εἶχεν εὐκερώσῃ προύτερα εἰς τὰς χρεῖας τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγινεν Ἀρχιερεὺς, ἐκράτησε τὴν ὁμὴν μιά, πυρκαϊᾶς, καὶ διὰ προσευχῆς του ἔφερε βροχὴν εἰς τὴν γῆν ἐν καιρῷ ἀβροχίας, καὶ πάλιν ἐμπόδισε τὴν ἀμετρίαν καὶ ὑπερβολὴν τῆς βροχῆς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σύναξις ἐν τῇ ἀγιοτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ Ἁγίου τούτου, ὅρα εἰ; τὸ νέον ἐκδόγιον). Τὸν δὲ Ἑλληνικὸν τούτου βίου συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς οὗ ἡ ἀρχή. «Ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἱβήρων καὶ ἐν ἄλλαις).

Ἡ εὗρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου

Πέμμη 24. Γέγονεν ἡ πρώτη καὶ δευτέρα εὗρεσις τῆς τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Ἡ τιμία αὕτη καὶ Ἀγγέλους αἰδέσιμος τοῦ Προδρόμου Κεφαλὴ, πρῶτον μὲν εὗρέθη ἀπὸ δύο Μοναχῶν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἡρώδου, διὰ τῆς ἐπιφανείας καὶ ἀποκαλύψεως τοῦ ἰδίου Προδρόμου, οἱ ὅποιοι Μοναχοὶ ἐπήγειναν εἰς πειρασμὸν τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς δὲ ἐκείνους ἐπῆρεν αὐτὴν ἕνας κεραμεὺς, ἡ ἰζουκαλᾶς, καὶ τὴν ἐπήγεν εἰς τὴν πόλιν Ἐμεσαν, ἡ ὁποία κοινῶς Ἔμς

λέγεται, καὶ ἐπειδὴ ὁ κεραμεὺς ἐκεῖνος ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ μέσου τῆς Ἁγίας Κάρας ἔλαβεν εὐτυχίαν, διὰ τοῦτο ἐτίμα αὐτὴν μὲ ὑπερβολήν. Ὅταν δὲ αὐτὸς ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἀφῆκε τὴν Ἁγίαν Κάραν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, παραγγείλας αὐτῇ νὰ μὴ τὴν σηκώσῃ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, μήτε νὰ τὴν δείξῃ εἰς ἄλλον ἀλλὰ νὰ τὴν τιμᾷ καὶ νὰ τὴν προσκυνῇ.

Ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐκείνου ἀπέθανεν, ἐπῆραν τὴν Ἁγίαν Κάραν πολλοί, ἕως ἀπὸ τὸν ἄλλο, κατὰ διαδοχὴν. Εἰς ὅλον δὲ τὸ ὕστερον, κατήντησεν ὁ πολύτιμος αὐτὸς θησαυρὸς εἰς ἕνα Ἱερομόναχον Ἀρειανὸν Εὐστάθιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἐδιώχθη παρὰ τῶν Ὁρθόδοξων ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ὅπου ἐκατοίκει, διατὶ ἐπέφερεν εἰς τὴν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσίν του τὰς λατρείας, ὅπου ἐνήργει ἡ Ἁγία Κάρα: δηλαδὴ ἔλεγεν, ὅτι διὰ τοῦτο ἐνεργεῖ ἐκείνη τὰς λατρείας, διατὶ αὐτὸς ὅπου τὴν ἔχει, εἶναι Ἀρειανός. Ἀφ' οὗ λέγω ἐκεῖνος ὁ κακόδοξος ἐδιώχθη ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφῆκεν εἰς τὸ σπήλαιον τὴν τιμίαν κεφαλὴν κατὰ θείαν οἰκονομίαν καὶ ἐκεῖ εὗρίσκειτο αὕτη κεκρυμμένη, ἕως εἰς τοὺς χρόνους Μαρκελλοῦ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, καὶ τοῦ ἐπισκόπου Ἐμέσης Οὐράνιου ἰεγομένου, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ νέου Οὐαλεντινοῦ, ἔν ἔτει υλᾶ'. Τότε λοιπὸν πολλοὶ ἔλαβον θείας ἀποκαλύψεις διὰ τὴν Προδρομικὴν ταύτην Κεφαλὴν. Ὅθεν εὗρέθη αὕτη δεῦτερον μέσα εἰς μίαν στάμναν, ἣτις φερθεῖσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω ρηθέντα Οὐράνιον, τὸν Ἐπίσκοπον Ἐμέσης, ἐνήργει διαφόρους λατρείας, καὶ παράδοξα θαύματα. Τελεῖται δὲ ἡ τῆς αὐτῆς εὐρέσεως σύναξις καὶ ἐορτὴ εἰς τὸν ἀγιοτάτον καὶ Προφητικὸν Ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸν εὐρεσκόμενον εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Φωρακίου.

Ἅγιος Ταράσιος.

Παρασκευὴ 25. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταράσιου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ταράσιος ἐδογματίσεν τὴν τῶν Ἀγίων Εἰκότων προσκύνησιν, ἡ ὁποία ἐκινδύ-

νευε νὰ ἀθετηθῇ παντελῶς καὶ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Διὰ συνειργίας γὰρ αὐτοῦ συνεκροτήθη ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ ἐβδόμη Σύνοδος ἐν ἔτει ψπγ' ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Διὰ μέσου δὲ πάλιν τῆς Συνόδου ταύτης, ἐγύρισαν οἱ τῶν Ρωμαίων Βασιλεῖς εἰς τὰς σεπτὰ παραδόσεις τῶν Ἁγίων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, καὶ τῶν προτέρων Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἠνωθῇ μετὰ τὰ Πατριαρχεῖα. Ἐκτίσε δὲ καὶ ἱερὸν Μοναστήριον εἰς τὸ πέραν μέρου τοῦ στενοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐσυνάθροισεν εἰς αὐτὸ πλῆθος Μοναχῶν. Ἡλέησε δὲ καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ καλῶς ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰκοσιδύο χρόνους, ἢ κατ' ἄλλους εἰκοσιένα καὶ μῆνας δύο. Καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τὸ ἀνωτέρω Μοναστήριον, ὅπου ὁ ἴδιος ἔκτισε. Κατὰ δὲ τὸν χαρακτηρὰ τοῦ σώματος, ἦτον ὁμοῖος μετὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ἔξω μόνον ἀπὸ τὰ ἄσπρα μαλλιά, ὅπου εἶχεν ὁ Θεολόγος, καὶ τὸ σημάδι ὅπου εἶχεν εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ σὺναξις ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν Ἕλληνικὸν τοῦτου βίου συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς οὗ ἡ ἀρχὴ «Μέλλων ἀπείρων μεγέθει» (σῴζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις). Τὸν δὲ ἀπλοῦν ὄρα εἰς τὸ Λέον Λειμονάριον. Οὗτος ὁ Ἅγιος Ταράσιος ἦτον θεῖος τοῦ κριτικωτάτου καὶ Ἀγιωτάτου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἐορταζομένου κατὰ τὴν ἑκτὴν τοῦ παρόντος. Συνέγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν εἰς τὸν Πάπα Ρώμης Ἀνδριανὸν κατὰ Σιμωνιακῶν, τὴν ὁποῖαν ὄρα εἰς τὸ Πηδάλιον.

Σάββατον 26. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πορφύριου Ἐπισκόπου Γάζης.

Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν πόλιν Θεσσαλονίκην, υἱὸς γονέων εὐγενῶν καὶ πλουσίων, κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρχαδίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει τυστ' ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς μίαν σκῆτιν καὶ ἔγεινε Μοναχός, ὕστερα δὲ ἀπὸ πέντε χρόνους πηγαίνει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ πολλοὺς ἀπίστους φωτίζει μετὰ τὸν λόγον τῆς διδασκαλίας του. Διὰ τοῦτο καὶ ἔχειροτονήθη Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων Ἡρακλίον, ὕστερον δὲ ἐξαριστονήθη Ἐπίσκοπος Γάζης ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἰωάννην. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔγινεν ἐπίσκοπος, πολλὰ θαυμάσια ἐποίησε, καὶ πολλοὺς ἀπίστους εἰς Θεσπικισίαν ἐπίστρεψεν. Ἐπειτα βλέπωντας τοὺς ἐπαρχιώτας τοῦ Χριστιανισμοῦ, πῶς ἀδικοῦνται ἀπὸ τοῦ ἐξουσιαστάς τῆς Γάζης, εἰδωλόλατρες ὄντας καὶ αἰρετικούς, ἐπῆγεν εἰς Κωνσταντινουπόλιν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀδικουμένων. Ἀνταμώσας δὲ τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, τὸν τότε Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐδιηγῆθη εἰς αὐτὸν τὰς ἀδικίας τῶν τῆς Γάζης ἐξουσιαστῶν, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὄθεν ἐπιστήθη ὁ Ἅγιος ὑπὸ τοῦ θεοῦ Χρυσοστόμου πρὸς τὸν Κουβικουλάριον τοῦ Βασιλέως Ἀμάντιον ὀνόματι.

Ἀπὸ δὲ τὸν Κουβικουλάριον μαθοῦσα ἡ Βασίλισσα Εὐδοκία τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ἁγίου, ἐδέχθη μὲν αὐτὸν εὐμενῶς, ἀνέφερε δὲ τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν προφητείαν ὅπου ἔκαμεν ὁ Ἅγιος διὰ τὸ ἀρσενικὸν παιδίον, ὅπου ἔμμελον νὰ γεννήσουν, δηλαδὴ τὸν μικρὸν Θεοδόσιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς μαθὼν τοῦτο, ἐχάρη καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν. Ἐπειτα γενιᾷ ἡ Βασίλισσα τὸν Νέον Θεοδόσιον, καὶ προσκαλεσαμένη τὸν Ἅγιον Πορφύριον, εὐλόγηθ' ἀπὸ αὐτόν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ τελεῶσθαι διὰ τὰ

αἰτήματά του, διὰ τὰ ὁποῖα παρεκάλεισε καὶ τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἐδισκολεύετο μὲν εἰς τὰς ἀρχάς, λέγων, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διωχθοῦν ἀπὸ τὴν Γάζαν οἱ εἰδωλόλατρες καὶ αἰρετικοί, διὰ τὴν πολλὴν χρησιμότητά αὐτῶν καὶ βοήθειαν. Ἡ δὲ Βασίλισσα ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν, ὅτι βαρεῖα μὲν εἶναι ἡ αἴτησις ταύτη, ὃ δὲ ἄεσποντα, βαρυτέρα ὁμως εἶναι καὶ ἡ ταύτης παρτίσις. Διὰ τοῦτο ἔκλινε καὶ ὁ Βασιλεὺς νὰ λάβουν τέλος τὰ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου ζητούμενα. Ὄθεν παρευθὴς ἐπέμφθησαν προσταγαὶ Βασιλικαί, ὅτι νὰ διωχθοῦν ἀπὸ τὴν Γάζαν οἱ αἰρετικοὶ καὶ εἰδωλόλατρες, οἵτινες ἐξουσίαζον.

Τότε ὁ μακάριος Πορφύριος, πέρνωντας ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν δύο κεντικάρια χρυσοῦ, διὰ νὰ κτίσῃ Ἐκκλησίαν, καὶ διακόσια νομίσματα διὰ ἔξοδα, ἐγύρισεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ναοὺς τῶν Εἰδωλῶν κατεκρήμηνσε, τοὺς δὲ αἰρετικούς, ἐδίωξε. Τὸν δὲ ναὸν τοῦ Θεοῦ τῶν Ἑλλήνων τοῦ ὀνομαζομένου Μαργὰ, κατέκαυσε μετὰ τὴν φωτιάν, καὶ ἔκτισεν αὐτὸν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχῆμα, ὅπου ἐδιώρισεν ἡ Βασίλισσα Εὐδοκία. Διαλάμπας λοιπὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὁ Θεὸς οὗτος Πατήρ, καὶ ποιήσας θαύματα ἀπύπολλα εἰς εἰκοσιτέσσαρας χρόνους, καὶ μῆνας ἑνδεκα, καὶ ἡμέρας ὀκτώ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμνησεν. (Τὸν Ἕλληνικὸν τοῦτου βίου συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς εἰς πλάτος, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν τοὺς ἄθλους» (σῴζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις).

(Συνέχεια ἐκ τῆς τρίτης σελίδος)

«*Ἡ Θλιβερά κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας*»

τῆς ἀντικανονικότητος καὶ ἤδη ἐπλησίασαν, ἂν μὴ ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τῆς ἀσεβείας, διασάλευσαν τὴν ἐπ' αὐτὸν πεποιθήσιν τοῦ λαοῦ καὶ ἐγέννησαν ἐν αὐτῷ ἐν ἀσθημα τελείας πρὸς αὐτὸν ἀποστροφῆς. Καὶ ἂν βλέπετε τοὺς χριστιανούς ἀπονέμοντας ἀκόμη τὴν προσήκουσαν τιμὴν πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ κλήρου σχῆμα, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν παροιμιώδη εὐσεβειαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν προσωπικὸν σεβασμὸν πρὸς τινὰς ὄντος εὐσεβεῖς καὶ σεβασμίους κληρικούς, οἵτινες δὲν ταρεσῦρθησαν ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς πρὸς τὸν λαὸν περιφρονήσεως καὶ ἀκηδίας τῆς ποιμενείας τῆς Ἐκκλησίας.

— Καὶ ποία νομίζεται ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς τόσον χαραινερειστικῆς ἀποστροφῆς τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν διοικοῦσαν, ὡς λέγεται Ἐκκλησίαν;

— Αἰτίαι εἶναι πολλαί, ὅπως ἡ διαπόπαισις τῶν ἱερῶν μυστηρίων τῆς ἱερουσύνης, τῆς ἐξωμολογήσεως καὶ τοῦ γάμου, ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν ἡμερῶν τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς τῆς ἱερότητος τῆς λειτουργίας διὰ μουσικῆς θεατρικῆς καὶ ἀσέμνου, ἡ καταπάτησις διατάξεων τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τυπικῶν λατρείας τελῶν ἱερῶν ἡ διατόμπευσις τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ἡ κοσμοκοπίσις τῆς ζωῆς, τῆς διαίτης καὶ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ κλήρου διὰ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων ἐνεφάνισαν μίαν ἑκκλησίαν τελείως ἀγνώριστον. Ἀλλ' ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς τελειωτικῆς πρὸς τὸν κλῆρον ἀποστροφῆς τοῦ λαοῦ εἶνε ἡ καταδικὴ τοῦ ὀρθοδόξου καὶ αἰωνοβίου Ἐορτολογίου. Διότι ἔνευ κοινῆς συνενοήσεως ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν χωρὶς νὰ διαφωτισθῇ ἡ κλῆρος πρὸς τὸν ὀρθόδοξον Λαόν καὶ νὰ ἐορτασθῇ ἡ Ἐκκλησία τῶν πικρῶν, ἀσκήθῃ ἡ ἡερολογία ἀλλοδόξων, τὸ ὁποῖον ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία πάντοτε μετεχειρίσθη ὡς μέσον προσηλυτισμοῦ.

— Ἐπ' αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ ζητήματος θὰ ἠθέλεν ἡ ἐφημέρις μας νὰ ἔχῃ τὴν γνώμην σας.

Τὴν γνώμην μου ἐγὼ σαφῶς καὶ καθαρῶς τὴν ἐδημο-

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ Α' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΤΗΣ
(Ιωάν. α' 44-52)

Λοιπὸν πανήγυρις σήμερον, ὦ ἀδελφοί, καὶ ἐνδοξος καὶ σεβασμῖος ἡμέρα· σήμερον εὐφραίνονται πάντες οἱ ὁρθόδοξοι· βλέποντες ἀναστειλωμένην τὴν θεανδρινὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας αὐτοῦ μητρὸς καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἐξ ἀποστολικῆς βεβαίας παραδόσεως ἐστὶν ὅτι οἱ ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ τὰς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων, οὐ θεωροῦντες, οὐδὲ λατρεύοντες, αὐτάς, ἀλλὰ δι' αὐτῶν ἀναβιβάζοντες τὸν νοῦν εἰς τὰ εἰκονιζόμενα καὶ προσκυνοῦντες· καὶ ἀσπάζόμενοι αὐτάς διὰ τὸν πόθον καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πρωτοτύπων. Τῶν δὲ αἰρετικῶν ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ κακία οὐ μόνον ἐσυκοφάνησε τῆς ἐκκλησίας τὸν ἅγιον σκοπὸν, ἐπαύσα δὲ λατρεῖν τὰς εἰκόνας, καθὼς οἱ εἰλωλοῦνται τὰ ἴδια, ἀλλ' ἐτόλμησε καὶ ἐπραξε κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἔργον, τὸ ποιεῖν οὐδὲ κατὰ τοῦ μορφώματος ἐνδὸς ἐπιγεῖου Βασιλείῳ· ἢ ἐνδὸς ἡγεμόνος καὶ ἄρχοντος οὐδεὶς ποιεῖ ἐπράξεν. Ἔσχισαν οἱ δυσσεβεῖς, ἔκαυσαν, παντὶ ἱερῷ κατεφρόνησαν τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ ἐγύμνωσαν ἀπὸ τοῦ στολισμοῦ αὐτῶν τὰς ἐκκλησίας· ἔπειτα καὶ διωγμὸς χαλεπωτάτος ἐκίνησαν κατὰ τῶν ἁγίων, τῶν σεβομένων τὰς ἱερὰς εἰκόνας. Καὶ οἱ μὲν ἅγιοι ἄνδρες ἔβδων, λέγοντες· Ἡμεῖς οὐ λατρεύομεν τὰς εἰκόνας ὡς θεοὺς, ἀλλὰ, βλέποντες αὐτάς, ἀντιβιβάζομεν τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς τὰ ἀρχέτυπα, καὶ κατανοοῦμεν τὴν καρδίαν, στηριζόμεθα εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τῇ δὲ ἀποστολικῇ παραδόσει ἀκολουθοῦντες, σεβόμεθα αὐτάς καὶ ἀσπάζομεθα καὶ σχετικῶς προσκυνοῦμεν· οἱ δὲ αἰρετικοὶ οἱ ἀσπαραγμοὶ, ταῦτα ἀκούοντες, ἔδερν αὐτοὺς ἀνελεήμονα, ἔσυρον εἰς τὰς πλατείας, ἔκρετον τὰς τοῦτων γλώσσας, κατέκλειον αὐτοὺς εἰς τὰς φυλακάς, θανάτῳ ἀσκήμονι αὐτοὺς κατέδελκασαν. Ἐπεκράτησε δὲ ὁ σκληρὸς οὗτος διωγμὸς ἀπὸ τῶν χρόνων Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τοῦ πρώτου· εἰκονομάχου, ἕως τῶν χρόνων Θεοφίλου τοῦ ἑσχατοῦ, ἡγουν ἔτη ἑκατὸν καὶ ἑξήκοντα. Τότε δὲ, τούτεστι μετὰ τὸν τοῦ Θεοφίλου θάνατον, ὁ ζῆλος τῆς εὐσεβεστάτης· καὶ ἁγίας αὐτοῦ γυναικός, Θεοδώρας· τῆς βασιλίδος, ἐνέτεινε τὴν ὁρθόδοξίαν, αὐτῇ, ὅτε παρεστάθη ἐνώπιον αὐτῆς· ὁ ἐν ἁγίοις Μεθόδιος ὁ πειριόρχης· καὶ οἱ ὁμολογηταὶ καὶ ἁσκηταί, παρακολούνησαν αὐτὴν ἵνα ἀναστηλώσῃ τὰς ἁγίας εἰκόνας, πρῶτον μὲν ἡσπίσθη παρηγορῆσθαι τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας Θεοτόκου, ἐκβήσασα ἐνώπιον πάντων ταῦτα τὰ ἅγια λόγια· «Εἴ τις ταύτας οὐ προσκυνεῖ καὶ ἀποκρίνεται σχετικῶς, οὐ λατρευτικῶς, οὐχ ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὡς εἰκόνας ἀρχετύπων, διὰ τὸν πόθον, εἴη τὸ ἀνθέμα»· ἔπειτα μετὰ πάντος τοῦ ἱερατείου καὶ τῶν ἁγίων ἀσκητῶν καὶ ὁμολογητῶν, καὶ πάντος τοῦ ὁρθόδοξου λαοῦ ἐνήστευσε καὶ ἡγούνησεν ὅλην τὴν πρώτην τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἑβδομάδα καὶ ἐξήτησεν αὐτὴ τε καὶ ὅλον τῶν χριστιανῶν τὸ πλῆθος τὴν συγχώρησιν τοῦ ἀνδρὸς· αὐτῆς Θεοφίλου· ταύτην δὲ ἔλαβε διὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς καὶ τῶν ἱερῶν τὰς δεήσεις· μετὰ δὲ τοῦτο ἐλιτάνευσαν αὐτὴ καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς· ὁ Μιχαὴλ ὁ αὐτογράφος καὶ οἱ ἱερωμένοι καὶ πᾶς ὁ λαὸς, βασιλεύοντες τὸν τίμιον Σταυρὸν καὶ τὰ ἅγια Εὐαγγέ-

λια καὶ τὰς σεβασμίας εἰκόνας καὶ κράζοντες τὸ «Κύριε ἐλέησον» τὴν θεῖαν δὲ ἐκτελέσαντες λειτουργίαν, ἀνεστήλωσαν τὰς ἁγίας εἰκόνας· καὶ δι' αὐτῶν ἐστόλισαν τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Τότε δὲ ὁ ἱερὸς Μεθόδιος καὶ οἱ ἅγιοι ὁμολογηταὶ ὥρσαν, ἵνα κατὰ πᾶν ἔτος ἐν τῇ Κυριακῇ τῆς πρώτης τῶν νηστειῶν ἑβδομάδος τελεῖται τοῦτου τοῦ ἁγίου ἔργου ἡ ἀνάμνησις, ἵνα μὴ πάλιν, ὁ Σατανᾶς, πλανήσας τινάς, κατακημίῃ εἰς τῆς εἰκονομαχίας τὴν αἵρεσιν. Ταύτην οὖν τὴν ἐνδοξὴν ἀνάμνησιν καὶ σωτήριον χαρὰν ἐορτάζουσα σήμερον ἡ ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, μακαρίζει μὲν ὅσους ἐφύλαξαν ἀμώμητον τὴν ὁρθόδοξίαν ἐν πίστει, ἀναθεματίζει δὲ τοὺς ταύτην ἀθετήσαντας, προβάλλει δὲ καὶ τὸ ἀναγνωσθὲν Εὐαγγέλιον, ὡς περιέχον τὸ παράδειγμα τῆς ὁρθῆς πίστεως τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς σωτηρίου ὁμολογίας τοῦ Ναθαναὴλ. Καὶ ἡμεῖς μὲν σπουδάσομεν διερμηνεύσαι τὰ ἀναγνωσθέντα εὐαγγελικὰ λόγια, εἰμεῖς δὲ προσηλώσατε τὴν προσοχὴν τοῦ νοῦς ὑμῶν, ἵνα καρποφορήσωσιν ἐν ὑμῖν τὸν καλὸν τῆς σωτηρίας.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖν· ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εὐρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολουθεῖ μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

Οὐδὲ ἡ ἔλευσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «εἰς τὴν Γαλιλαίαν» οὐδὲ ἡ παρουσίᾳ τοῦ Φιλίππου ἐκεῖ ἦσαν ἔργα ἀπρόνοητα καὶ κατὰ τύχην συμβάντα, ἀλλὰ κατὰ θεῖαν πρόνοιαν καὶ οἰκονομίαν γεγεννημένα. Ὁ μὲν Ἰησοῦς Χριστός, προειδώς ὡς καρδιόγνώστis Θεὸς τὴν διάθεσιν τοῦ Φιλίππου πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς πίστεως εὐδόκησεν ἐλθεῖν «εἰς τὴν Γαλιλαίαν» κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἐν ἣ εὐρέθη ἐκεῖ ὁ Φίλιππος, ἵνα προσκαλέσῃ καὶ συντάξῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐφελκύσῃ δὲ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν πίστιν καὶ τὸν ἄγιον τῆς πίστεως Ναθαναὴλ, ὁ δὲ Φίλιππος, ὁ ἐκ τῆς Βηθσαϊδᾶ, καταγόμενος, τῆς πατριδος «Ἀνδρέου καὶ Πέτρου», κατ' οἶκον οἰοῦν Θεοῦ εὐρέθη τότε ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ Θαυμαστός· ἐστὶ καὶ ὁ τρόπος, δι' οὗ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκάλειεν τὸν Φίλιππον καὶ ἡ τελεία πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστὸν ὑπακοὴ τοῦ Φιλίππου· ἕνα μόνον λόγον εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς «ἀκολούθει μοι». αὐτὸς δὲ εὐθύς, καταλιπὼν τὰ πάντα, ἠκολούθησεν αὐτῷ. Ὡς φαίνεται, ἡ δεδιδασκεμένη ἦν πρότερον ὁ Φίλιππος τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ Ἀνδρέου καὶ Πέτρου τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἢ ἡ δραστικὴ χάρις τοῦ λόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ καὶ τὰ δύο ταῦτα θαυμασίως ἐνήργησαν εἰς τὴν ἀγένην αὐτοῦ προαίρεσιν. Ποσάκις δὲ ὁ Χριστὸς προσκαλεῖ καὶ ἡμεῖς ὁμοίως διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ἵνα ἀφέντες τὴν ματαιότητα, ἀκολουθήσωμεν αὐτῷ, ἡμεῖς δὲ οὐδόλως ὑπακούομεν εἰς τὸ δεσποτικὸν αὐτοῦ κάλεσμα, ἀλλὰ μένομεν στερεοὶ καὶ ἀσάλευτοι εἰς τῇ σαρκὸς ἡμῶν τὰ θελήματα· Ὅτι δὲ ὁ Φίλιππος οὐ μόνον ἠκολούθησεν τῷ Χριστῷ εὐθύς μετὰ τὸ κάλεσμα, ἀλλὰ καὶ πολλὸν χρόνον ἔδειξε καὶ προθυμίαν μίαν μεγάλην, ἵνα καὶ ἄλλοι ἀκολουθήσωσιν αὐτῷ, φανερόν ἐστιν ἐκ τῶν ἐξῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ λόγων·

Εὐρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ. Ὁν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρέκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.

Ἀκούσας προθυμίαν καὶ ζῆλον. «Εὐρίσκει», λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, ὁ «Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ», ἵνα νοήσωμεν ὅτι ἐξήτησεν αὐτὸν προθύμως, διότι καὶ ἡμεῖς τότε λέγομεν τὸ εὐρέκαμεν, ὅταν πρότερον ἐξητήσαμεν· εὐρὼν δὲ, ἐπιχειρεῖ ἐλκύσαι αὐτὸν εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν διὰ

τῆς μαρτυρίας τοῦ Μωϋσέως, τῆς ἐν τῷ νόμῳ γεγραμμένης καὶ διὰ τῶν προφητικῶν λόγων. Ἐκ τούτου δὲ μανθάνομεν ὅτι ὁ Φίλιππος πεπαιδευμένος ἦν εἰς τὰ τοῦ νόμου διδάγματα καὶ εἰς τὰ τῶν προφητῶν βιβλία. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν Ναθαναὴλ οὐχὶ «εὗρηκα», ἀλλ' «εὗρηκαμεν», ἵνα δείξῃ ὅτι ὑπὲρ πάντων ὁ Χριστὸς ἐσαρκώθη καὶ ὅτι οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες ἀγαπῶντες τὸν πλησίον ὡς ἑαυτούς, κοινὰ καὶ οὐχὶ ἴδια λογίζονται πάντα τὰ ἀγαθὰ. Καὶ ὀνομάζει μὲν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν «υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ» ἢ ἐπειδὴ οὕτως οἱ πολλοὶ αὐτὸν καὶ ἐνόμιζον καὶ ὀνόμαζον ἢ ἐπειδὴ τότε καὶ αὐτὸς οὐκ ἐγίνωσκεν ἀκριβῶς ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς οὐκ ἦν υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλ' Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ἐπιγράφει δὲ αὐτῷ πατρὶδα τὴν «Ναζαρέτ» ἢ ἐπειδὴ οὐκ ἐγίνωσκεν ὅτι ἐν Βηθλεὲμ ἐγεννήθη (Ματθ. β' 1), ἢ ἐπειδὴ ἐν τῇ Ναζαρέτ ἀνετράφη (Λουκ. δ' 16)· ὅθεν καὶ Ναζωραῖος (Μάρκ. ι' 47) καὶ Ναζαρενός (Αὐτ. στ' 6) ὠμάσθη. Ἀκούσας δὲ ὁ Ναθαναὴλ τὸ ὄνομα τῆς Ναζαρέτ καὶ ἀπαρώσας ἠρώτησεν τὸν Φίλιππον.

Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ. Ἐκ Ναζαρέτ οὐκ ἔστι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτὸ Φίλιππος· Ἔρχου καὶ ἴδε.

Ἐπειδὴ ἡ Ναζαρέτ εἶχε κακὴν φήμην, καθότι πολλοὶ ἔθνηκοι ἐν αὐτῇ κατόικουν, ἢ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἐμελλε γεννηθῆναι ἐν τῇ Βηθλεὲμ κατὰ τὰς τῶν προφητῶν προρρήσεις, διὰ τοῦτο ὁ Ναθαναὴλ ἀκούσας ὅτι ὁ Χριστὸς κατάγεται ἐκ τῆς Ναζαρέτ, ἐξηπόρησεν· ὅμως οὐδὲ ἀπίστησεν οὐδὲ ἡλεγξεν τὸν Φίλιππον ὡς ψευδόμενον ἢ ὡς ὀπατηθέντα, ἀλλὰ θέλων μαθεῖν τὴν ἀλήθειαν καὶ πληροφορηθῆναι, εἶπε· Σὺ μὲν, ὦ Φίλιππε, λέγεις ὅτι ὁ Χριστὸς, ὁ ἐν τῇ Ναζαρέτ γεννηθεὶς ἐστὶν αὐτὸς ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν προκηρυχθεὶς, ἀλλ' ἄρα γε δύναται ἡ κακὸς φήμος «Ναζαρέτ βλαστήσαι τις καλόν;» «ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Ἐπειδὴ δὲ ἤκουσεν ὁ Φίλιππος ὅτι τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἐπιχείρημα ἀπορίαν προσέξηνσεν εἰς τὸν Ναθαναὴλ, προβάλλει εἰς αὐτὸν ἄλλο πολλῷ ισχυρότερον· «ἔρχου», λέγει, «καὶ ἴδε» τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦτο ἀρκεῖ σοι, ἵνα πιστεύσῃς εἰς ὅσα ἐγὼ εἶπόν σοι. Ἀλλὰ πόθεν ὁ Φίλιππος πεπληροφορημένος ἦν ὅτι, ἐάν μόνον ἔλθῃ ὁ Ναθαναὴλ καὶ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, πιστεύσει εἰς αὐτόν; Τοσαύτην χάριν καὶ δύναμιν εἶχεν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε, ὅταν ἦνοιγε τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἐλάλει, ἐπειθε καὶ ἐφέλκε πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς ἀξίους τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως. «Καὶ πάντες», λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, «ἐμαρτύρουν αὐτῷ καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ» (Λουκ. δ' 22). Τοῦτο ἐμπράκτως ἐγνώρισεν ὁ Φίλιππος· διότι ἔνα μόνον λόγον ἀκούσας ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤγουν τὸ «ἀκούσθητε μοι», ἐθέλησεν ὑπὸ τοῦ θείου ἔρωτος καὶ ἐπίστευσε καὶ τὰ πάντα καταλιπὼν, ἠκολούθησεν αὐτῷ. Ταύτην οὖν ἔχων τὴν πίστιν καὶ τὴν πεποίθησιν, «εἶπε» πρὸς τὸν Ναθαναὴλ· «Ἔρχου καὶ ἴδε». Ὁ δὲ Ναθαναὴλ, ὡς ἤκουσε ταῦτα, σπεύσας ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ. Ἰδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.

Ἰδοὺ τί βλέπει ὁ Ναθαναὴλ, ἔλθων πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. βλέπει καρδιογνώστην, ὅστις ἀνεκάλυψε τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας αὐτοῦ, αἶδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Βλέπε εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι «εἶδε τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν», βλέπε ἄνθρωπον ἔχοντα πίστιν ὁρθήν, νοῦν ἀφιερωμένον εἰς τὸν Θεόν καὶ καρδίαν ἁδολὴν καὶ καθαρὰν. Κἂν δὲ τοιοῦτον μέγαν ἔπαινον ἤκουσεν ὁ Ναθαναὴλ, ὅμως οὐδόλως ἐχανώθη,

καθὼς πολλοί, ὅταν ἀκούσῃσι τοὺς περὶ αὐτῶν ἔπαινους· ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξερεύνησε τὸς τόνον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' ἀκριβείας περιεργάζετο, μαθεῖν θέλων, ἐάν ἀληθῶς ὁ μετ' αὐτοῦ λαλῶν Ἰησοῦς ἦν ὁ προσδοκώμενος Χριστός.

Λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ. Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ. Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκὴν εἶδόν σε.

Ὁ μὲν Ναθαναὴλ ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς ἄνθρωπον. «Πόθεν» λέγει, «γινώσκεις» ὅτι εἰμὶ ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης; πόθεν γνωρίζεις ὅτι οὐκ ἔχω δόλον ἐν τῇ καρδίᾳ μου; εἶδες με ἄλλοτε; ἢ ἤκουσας περὶ ἐμοῦ; «Πόθεν με γινώσκεις;» Ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκρίνεται πρὸς αὐτόν οὐχ ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς Θεός, πρὶν λέγειν ἢ ὁ Φίλιππος προσκόλῃ σε, ὑποκάτω τῆς συκῆς, ἐγὼ σε εἶδον καὶ σε ἐγνώρισα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ναθαναὴλ πεπληροφορημένος ἦν ὅτι, ὅτε ὁ Φίλιππος εὗρεν αὐτόν ὑποκάτω τῆς συκῆς, οὐδεὶς ἄλλος ἦν ἐκεῖ καὶ ὅτι κατὰ μόνας αὐτοὶ οἱ δύο ἐλάλησαν, οὐδόλως δὲ ἠδυνήθη ὑποπτεῦσαι ὅτι ὁ Φίλιππος ἐφανέρωσε τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰησοῦν, καθότι τὸν περὶ αὐτοῦ ἔπαινον ἐξεφώνησεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι εἶδεν αὐτὸν ἐρχόμενον, ἤγουν πρὶν ἢ αὐτὸς τε καὶ ὁ Φίλιππος ἔλθωσι πρὸς αὐτόν, διὰ τοῦτο ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ προορατικῇ καὶ κρυφιογνωστικῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐπίστευσεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Χριστός, ὅθεν καὶ ἀπεκρίθη λέγων.

Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Παῖρι, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὁ μὲν Πέτρος ἤκουσε πρῶτον πολλὰς τὴν οὐράνιον διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἶδε πρῶτον τὰ ἐξαισία αὐτοῦ θαύματα, ἔπειτα ὁμολόγησεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ Ναθαναὴλ οὐδὲ τὰς πολλὰς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀκούσας οὐδὲ τὰ θαύματα αὐτοῦ ἰδὼν, ἐμειλόγησεν ὁμοίως· ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐστιν «ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Καὶ ὅμως τὸν μὲν Πέτρον ἐμακάρισεν ὁ Θεάνθρωπος καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὴν ὁμολογίαν· «μακάριος εἶ, Σίμων Βῆρ Ἰωνᾶ, ὅτι σὸς καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ια' 17). περὶ δὲ τοῦ Ναθαναὴλ οὐδὲν τοιοῦτον εἶπεν, ὅτι ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ. Ποῖον δὲ ἄρα γε τὸ αἷτιον; Ἡ μὲν τοῦ Πέτρου ὁμολογία ἦν τελεία, ἢ δὲ τοῦ Ναθαναὴλ ἀτελής. Καὶ οἱ δύο ὁμολόγησαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἐστὶν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ Ναθαναὴλ συνάψας τὸ «σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ», ἐμύκρυνε τῆς ὁμολογίας τὸ μέγεθος, διότι ὁ Χριστός, ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός, οὐκ ἔστι μόνου τοῦ Ἰσραὴλ Βασιλεὺς ἀλλὰ πάσης τῆς οἰκουμένης καὶ πάντων τῶν ὑρατῶν καὶ ἀράτων κτισμάτων. Διὰ τοῦτο οὖν ἐμακάρισεν ὁ Κύριος τὸν Πέτρον, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ, εἰπὼν· «Καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῇ ὁμολογίᾳ ἢ ὁμολόγησας, εἰπὼν· «Σὺ εἶ ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Αὐτόθ. 16), «οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» (Αὐτόθ. 18)· εἰς δὲ τὴν ἀτελή τὴν τοῦ Ναθαναὴλ ὁμολογίαν προσέθετο τὰ ἐξῆς λόγια.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι εἰπόν σοι Εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζων τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀμὴν Ἀμὴν λέγω σοι· Ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἐνεφρόντα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Σὺ, λέγει, πιστεύεις εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ ἐγνώρισας ὅτι εἰμὶ κρυφιογνώστης, σὺ ἐπίστευσας εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ εἰπόν σοι ὅτι καὶ μὴ παρὼν εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς

συκῆς», πρὶν ἢ καλέσῃ σε ὁ Φίλιππος· ὁμῶς ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πολλῶ μελζονα τούτων ὧν ἔργων, ὧν εἶδες, μέλλεις ἰδεῖν καὶ ἐκπεμένως πολλῶ τελειωτέρα ἔσται ἡ πρὸς ἐμὲ πίστις σου. Σὺ μὲν λέγεις ὅτι εἰμὶ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, μετὰ δὲ ταῦτα, ὅταν φανῇ ὁ οὐρανὸς ἀνανεωγμένος καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀναβαίοντες καὶ καταβαίνοντες πρὸς ὑπηρεσίαν μου, τότε κατανοήσουσιν οἱ ἄνθρωποι ὅτι οὐ μόνον τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς κτίσεως εἰμὶ Βασιλεὺς, Ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ Θεάνθρωπος, σημαίνων τοὺς ἀγγέλους, οἵτινες μετὰ τὴν νηστείαν καὶ τὴν κατὰ τοῦ Διοβόλου νίκην αὐτοῦ προσήλθον καὶ διηκόνουν αὐτῷ» (Ματθ. δ' 11)· καὶ τὸν ἄγγελον, τὸν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πάθους· αὐτοῦ κατελθόντα ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἐνισχύοντα αὐτόν (Λουκ. κβ' 43)· καὶ τοὺς ἀγγέλους, οὓς εἶδεν ἡ Μαρία «ἐν λευκοῖς καθεζομένους, εἷα πρὸς τῇ κεφαλῇ καὶ ἕνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα» αὐτοῦ (Ἰάν. κ' 12) καὶ τοὺς δύο Ἀγγέλους τοὺς φανέντας ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἑλαιώους ἰέν ἐσθῆτι λευκῇ» (Πράξ. α' 10), ὅτε ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν.

‘ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΝ ; ἢ ΕΛΠΙΖΟΜΕΝΟΝ ;

Εἰς μίαν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν ἐγράφη πέρυσιν ἡ φοβερὰ εἰδησις ὅτι πολλοὶ χριστιανοὶ ἐτοιμάζονται νὰ υποβάλουν εἰς τὴν ἱεράν Σύνοδον, εἰς τὴν κυβέρνησιν, καὶ δι' αὐτῶν βεβαίως εἰς τὸν Θεόν, τὴν πανελλήνιον ἐπιθυμίαν ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὴν λατρείαν τὸ νέον κατολίκον καὶ προτεστάντικον ἡμερολόγιον, καὶ νὰ ἐκδοθῇ διάταγμα τιμωροῦν τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιόν, τὸ ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τῶν ἁγίων Συνόδων. Μοτὰ πέντε ἔξ μηνας, ὅπου τὸ ἔρος ὠδινεν, ἔτεκε μὲν, κατὰ τὴν παλαιὰν παροιμίαν.

Ἀνέλπιστον πρᾶγμα ! Χίλιοι πεντακόσιοι ὑπογραφαὶ ἀναγγέλλονται ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ κόσμου τοῦ ἐπιστημονικοῦ, τοῦ βιομηχανικοῦ, τοῦ ἐμπορικοῦ, τοῦ ἐξωχωτέρου μέρους τοῦ ἔθνους. Ἐντὸς πέντε μηνῶν αὐταὶ μόνον αἱ ὑπογραφαὶ συνήχθησαν, ὕστερον ἀπὸ πότους κόπους !! Ἀλλὰ οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παλαιόν, τὸ ὀρθόδοξον, τὸ ἐλληνικὸν τῶν πατέρων μας ἡμερολόγιον, τοὺς ὁποίους δικαίως θὰ ὀνομάσῃ τις συντηρητικούς, παρεκάλεσαν ἡμᾶς ταῦτα τὰ ὀλίγα νὰ εἰπώμεν.

Ἔχουν τὸ θάρρος αὐτοὶ νὰ εἰποῖν ὅτι, ἐὰν πρόκηται νὰ μετρηθοῦν οἱ συντηρητικοὶ μὲ τοὺς μεταρρυθμιστάς, ἐντὸς πέντε μηνῶν ἐμποροῦν νὰ φέρουν ὅχι χιλίας πεντακοσίας, ἀλλ' ἑκατὸν πενήντα χιλιάδας ὑπογραφῶν· χιλίας πεντακοσίας συναθροίζουσιν, ἂν θέλουν, ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Ἀλλὰ φρονοῦν καὶ κηρύττουν οἱ μεταρρυθμισταὶ ὅτι αὐτοὶ ἐκπροσωποῦν ὅλον τὸ ἔθνος, καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ καὶ ἡ ἐφημερίς τῶν θέλουν νὰ γίνῃ νόμος τιμωρῶν, φυλακίζων, προστιμάζων, καὶ τουφεκίζων τοὺς συντηρητικούς, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ.

Ἀνέλπιστον ; ἡ ἐλπίζομενον ἀπὸ κεφαλᾶς ἀνατροπέων. Ἡ Ἐκκλησία κηρύττει πάντα τὰ μέλη Αὐτῆς ἴσα. Δὲν εἶπε ποτε ὅτι ἐγὼ ἀκούω δέκα χιλιάδες ἐπιστήμονας

καὶ ἐμπόρους καὶ βιομηχάνους, καὶ ἀθετῶ τὸν εὐσεβῆ πόθον ἐξ ἑκατομμυρίων, ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας, τῆς πίστεως, τῆς θρησκείας, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ αὐτῆς ἰδρυτοῦ, εἶναι ἴσοι οἱ ἐπιστήμονες μὲ τοὺς ἀμπελουργοὺς, οἱ ἔμποροι μὲ τοὺς ἐλαιοπαραγωγούς, οἱ βιομήχανοι μὲ τοὺς ψαράδες. Οὕτε τὸ Σύνταγμα ἀκόμη αὐτὸ, οὔτε αὐτὸ δὲν ἐδημιούργησε διάκρισιν, τὴν ὅποιαν ζητοῦν νὰ κατασκευάσωσιν οἱ συντάκται τῆς ἐφημερίδος, ἡ ὅποια προετοιμάζει λεληθότως ξενίζοντα δόγματα.

Ἀνέλπιστον ; ἡ ἐλπίζομενον ἀπὸ κεφαλᾶς κούφους ; Οἱ χίλιοι πεντακόσιοι πρέπει νὰ παλουκώσουν τὰ πέντε ἐξ ἑκατομμύρια, διότι εἶναι «διανοοῦμενοι» —οἱ ἄλλοι στεροῦνται ἐγκεφάλου καὶ δὲν διανοοῦνται, καὶ διὰ τοῦτο ζητοῦν νὰ ἐπανελθῇ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, πρὸς καταστροφὴν τοῦ ἔθνους. Οἱ συντηρητικοὶ παρακαλοῦσιν ἡμᾶς νὰ βεβαιώσωμεν τοὺς ἀνατροπεῖς ὅτι, πρὸς ἐξάπτησιν τῶν χιλίων πεντακοσίων διανοομένων δημιουργοῦσι σύγχυσιν ἡμερολογίου καὶ ἐορτολογίου. Οἱ συντηρητικοὶ μεγάλοι ἢ μικροὶ ἔμποροι —διότι ἔχουν ἐμπόρους καὶ αὐτοὶ —βιομήχανοι μεγάλοι ἢ μικροὶ —καὶ αὐτοὶ ἔχουν βιομηχάνους —ἐπιστήμονες μεγάλοι ἢ μικροὶ —ἔχουν ἐπιστήμονας καὶ αὐτοὶ —μὰς ἐβεβαίωσαν ὅτι τὴν ἀλληλογραφίαν ὅλοι κρατοῦν κατὰ τὸ γρηγοριανόν. Ἀλλὰ τὰς ἐορτάς τὰς θρησκευτικὰς θέλουν νὰ πανηγυρίζωσι κατὰ τὸ ἐλληνικὸν ἰουλιανόν, ἡ Σωσιγενειανόν. Ὅτι δὲ τὰ δύο ταῦτα, Ἑορτολόγιον ὀρθόδοξον καὶ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, χωρὶς ζημίας τοῦ κράτους, χωρὶς καταστροφῆς τοῦ ἔθνους, δυνατόν νὰ συμβαδίζωσιν, ἀποδεικνύει πολὺ λαμπρὰ τὸ παράδειγμα τῆς Σερβίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Βουλγαρίας, καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτῆς τῆς πρὸς ἀλληλοφάγωμα προχωρούσης Ἐκκλησίας τῆς Αἰγύπτου.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα τὰ ἀληθινά, μετὰ πόνου ψυχῆς, παρεκάλεσαν οἱ συντηρητικοὶ νὰ γράψῃ ἡ «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» μὴ θέλουσα αὐτὴ ἀκόμη ν' ἀποφανθῇ χωρὶς πολλὰς ἀκόμη νὰ συντάξῃ πληροφορίας καὶ λεπτομερείας, ἂν καὶ φρόνει ὅτι οἱ μεταρρυθμιταὶ δὲν ἐννοοῦν ν' ἀκούσωσι τίποτε φρόνιμον. Ἡ «Φωνή» δέχεται γνώμας τῶν φρονίμων, δημοσιεύει πᾶσαν διατριβὴν φρονίμως συζητοῦσαν πᾶν θέμα θρησκευτικόν, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ μείνουν ἀτιμώρητοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἕνεκα κακῶς ἐννοουμένης μεταρρυθμίσεως, ἕνεκα σπουδῆς ἀκαίρου, εἰσάγουν διαίρεσιν εἰς τὰς οἰκογενείας, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ δῆμιον ἔθνος, εἰς τὴν ταλαίπωρον Ἐκκλησίαν. Ἡ διαίρεσις εἰς τὸ μέλλον θὰ δημιουργήσῃ ἔθνος, τὸ ὅποτον θὰ ἔχῃ πίστιν παράδοξον, καταφανῆ, ὅχι τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝ. ΛΕΥΚΩΜΑ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ

1821-1921

ΤΟΜΟΙ 14

Κυκλοφοροῦσιν ὁ Α' τόμος χρυσόδετος Οἰκονομολο-
γικά Δρ. 300

'Ο Β' εἰς δύο μέρη Β1, Β2, χρυσόδετος » 450

'Ο Γ' 'Επιστήμαι » 150

'Ο Δ' Καλαὶ Τέχναι χρυσόδετος; » 200

'Ο ΣΤ' 'Εκκλησία-Κλήρος χρυσόδετος; » 200

Οἱ 6 κυκλοφοροῦντες τόμοι παραδί-
δονται ὁλίστως ἀντὶ Δρ. 1300

'Εκτυποῦνται :

'Ο Ζ' τόμος Ναυτιλία, ὁ Η' Γεωργία - Κτηνοτρο-
φία, ὁ Θ' Βουλὴ, Βουλευταί, Δήμαρχοι, Τοπεία, ὁ Ι'
'Ἡρώες, Στρατὸς καὶ Ναυτικόν, ὁ ΙΑ' Φιλανθρωπικὰ
'Ιδρύματα, ὁ ΙΒ' 'Εξω 'Ελληνισμὸς Παροικίαι, ὁ ΙΓ'
'Ιστορία τῆς 'Ελληνίδος Γυναικὸς, ΙΔ' Ἐδρετήριον.

ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ :

ΠΑΥΚΟΣΜΙΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΜΟΙ ΔΕΚΑ

'Εξ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

Κυκλοφορεῖ ὁ Α' τόμος χρυσόδετος Δρ. 150

» ὁ Β' » » » 220

'Εκτυποῦνται ὁ Γ' Αἴγυπτος, Παλαιστίνη κλπ.

Οἱ 10 τόμοι χρυσόδετοι Δρ. 2.000

Διὰ μηνιαίων δόσεων 80 δρ. ἑκάστη

εἰς 20 δόσεις » 1.600

Διὰ τοὺς προκαταβάλλοντας » 1.400

Διὰ τοὺς Καθηγητάς καὶ μαθητὰς ἑκατοῦσις 10 ο). .

Πληροφορίαι Κολοκυνθοῦς 2 'Αθῆναι.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

...Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ"

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ Δρ. 100

» Ἑξάμηνος » 50

» Τρίμηνος » 25

Τιμὴ ἑκάστου Δρ. 2

ΒΙΟΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΥΜΕΩΝ

'Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης
κατὰ τὸν Μελέτιον καὶ ἄλλους.

Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης 'Αρχιεπίσκοπος, ἀνὴρ εἰς
ἄκρον ἀρετῇ· καὶ 'Αγιότητος φθάσας, παρόμοιός τοις
ἀρχαίοις Πατράσι συναριθμεῖται ἔγραψε κατὰ Αἰρέσεων,
περὶ 'Ιερῶν Τελετῶν, καὶ Μυστηρίων τῆς 'Εκκλησίας·
περὶ 'Αρχιερέων; 'Ιερῶν καὶ Διακόνων περὶ τῆς θείας
Μυσταγωγίας καὶ ἄλλα τινά, τυπωθέντα ἐν Γενεύῃ τῆς
Μοχθαβίας, κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑξακοσιοστὸν ἑννενηκο-
στὸν τρίτον ἔτος (1693) καὶ τινὰ αὐτῶν ἐξεδόθησαν ὑπὲρ
'Ιακώβου τοῦ Γόαρς πρότερον μετὰ τοῦ Εὐχολογίου,
ἐν Παρισίοις, ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἑξακοσιοστῷ τεσσαρακο-
στῷ ἑβδόμῳ (1647). 'Ἠκμασε κατὰ τὸν Δαβρίκιον,
Ντρουπίν, καὶ ἄλλους, ἐν τῷ τέλει τοῦ δεκάτου τετάρ-
του αἰῶνος, καὶ ἀνεπαύθη ἐν τῷ χιλιαστῷ τετρακοσιο-
στῷ τριακοστῷ ἔτει (1430), κατ' ἄλλους δὲ ἐν τῷ χι-
λιοστῷ ἑξακοσιοστῷ εἰκοστῷ ἑννάτῳ (1629).

'Ιερὸς κανὼν καὶ Θεολογικὸς παραγγελία τοῦ 'Α-
γίου καὶ Μεγάλου Βασιλείου, διὰ τὰς 'Αγχάντους, 'Α-
γίας, θείας καὶ 'Ιερὰς εἰκόνας τῆς Ὁρθοδόξιας.

Πάσας τὰς 'Αγχάντους 'Αγίας Εἰκόνας τῆς Ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου, εὐσεβῶς τιμῶντες, μετὰ πίστεως
προσπίπτομεν ἐκάστη αὐτῶν, μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης
κατασπαζόμεθα αὐτὴν καὶ πανευλαβῶς προσκυνούμεν,
ἀπενιζόντες εἰς αὐτὴν, ὡς εἰς αὐτὴν τὴν ἀληθῶς ἐν Οὐ-
ρανοῖς συμβασιλεύουσιν τῷ Υἱῷ Αὐτῆς Θεοτόκον Μα-
ρίαν· καὶ δοξάζομεν τὴν ἐξ Αὐτῆς γεννηθέντα Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ
Πνεύματι δοξαζόμενον, ἦν καὶ αἰ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν τῇ 8ῃ σελίδι κάτωθεν τῆς Εἰκόνος τῆς α' Ὁι-
κουμένης Συνόδου ἀντὶ τῆς λέξεως σφαγὴ ἀνάγνωθι
τὴν λέξιν σφραγίς.

ΤΡΗΟΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

"ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΩΣ"

(Ι. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΑΝΟΥ)

2 ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2
ΑΘΗΝΑΙ